

— Стоянчо вечъ тукъ не се храни, дѣдо! — се обади друго едно лице, погледна къмъ малкото прозорче на готварницата и пакъ бързо се наведе надъ ястието, да не види старецътъ смѣха му и да разбере неговата лъжа и подигравка.

— Тъй, тъй, дѣдо! — се обади друго лице. Има цѣлъ мѣсець, откакъ Стоянчо напустна тая гостилница. Недѣй напраздно дохажда тукъ само да се трепешъ.

— Тъй ли, синко? . . . Вижъ, вижъ! . . . Още одеви усѣтихъ, че ялншъ съмъ разбралъ. Ехъ, благодаря ви, чеда, задѣто ме оправихте. Ами не знаете ли, дѣ сега се храни?

— Не знаемъ, не знаемъ! се обадиха изведнажъ нѣколцина души като въ хоръ.

— Ехъ, тогава азъ пъкъ може да заобиколя къмъ кжнциралията му, или къмъ дома му.

Дѣдо Генко се повъртѣ още малко тукъ-тамъ изъ гостилницата. Друго бойковче не намѣри. Гостилничарътъ се бѣ изправилъ навѣсенъ до него: ако не смѣташе, че съ туй би докачилъ мюшериитѣ, — си той би изтласкалъ стареца вѣнъ на пѣтя. На отиване дѣдо Генко издума:

— Е момчета, сбогомъ,, кусуръ не дирѣте, задѣто ви направихъ малко главоболие. Пакъ, моля ви се, ако видите Стоянча, кажете му, че го дирихъ, много ви се моля. . . . Излѣзохъ изъ борча си!

— Щемъ, дѣдо, щемъ! се чуха пакъ много гласове изведнажъ.

Старецътъ си излѣзе съпровожданъ отъ веселитѣ погледи, смѣха и подигравкитѣ на гоститѣ.

Догдѣто той се разпращаше съ тѣхъ, въ друго едно потайно кюше на гостилницата ставаше туй:

Единъ доста наконтенъ господинъ, съ очила и брада и самъ на маса, държеше въ рѣцѣ листа на ястията. Бѣше го изчелъ отъ край до край нѣколко пѣти. Той вече трети пѣтъ чукаше съ ножа по чинията, вирѣше глава на вси страни и викаше грѣмко къмъ слугитѣ.

Никой не дохаждаше. Едни съсѣди го наблюдаваха изподъ вѣжди, а други се споглеждаха помежду